

CUBA rejsen 2012 – Rejsedagbog nr. 1

Lørdag den 25. februar 2012

Kjesten: Midt på eftermiddagen hentede vi Bent og Merete for at tilbagelægge den første etape på vores 3 ugers ferie, som skulle bringe os til Cuba og Canada. Første stop var i Sorø. Vi skulle overnatte hos Tanjas familie. Familien var til fødselsdag hos Peters mor til ved 20-tiden. Børnene blev båret sovende i seng, og vi havde en hyggelig aften med et enkelt glas farvel-rødvind med Tanja og Peter.

Søndag d. 26. februar 2012.

Afsked på Sorø station.

Kjesten: Vi stod tidligt op i Sorø. Kjesten og Flemming skulle nemlig først være lidt mormor og morfar inden afgang til Cuba. Lidt før halv ni fulgte hele familien Krøyer-Jørgensen os til stationen i Sorø, så vi kunne blive sendt standsmæssigt afsted. I Kastrup fandt vi hurtigt check-in til Air Canada, og vi var i rigelig tid til afgang, som heldigvis foregik til den skedulerede tid. Turen til Toronto foregik uden problemer, og vejret artede sig fra sin fine side, så vi havde smuk udsigt til det solbeskinnede Sydøstgrønland og indlandsisen. Vi fik også bekræftet, at Labrador i den nordøstlige del af Canada er meget øde. Vi var ved at blive lidt bekymrede for, om vi kunne nå flyet til Havana i Toronto, da vi ifølge planen kun havde én time til flyskift, og vi ankom et kvarter for sent. Men alt klappede. Man var fra Air Canadas side klar over de mange, der skulle videre til Havana, så vi blev gelejdet hurtigt til gate E70. P.g.a. bagagehåndteringen blev vi lidt forsinkede fra Toronto, og da jeg fra mit sæde i flyet kunne se, at vore kufferter blev læsset ombord, var endnu et af bekymringspunkterne elimineret. Med landing i Havana til tiden kunne vi se frem til en gåtur i det gamle Havana inden sengetid. Der kom dog et par småting i vejen: langsom og omstændelig paskontrol, samt efter bagageafhentning meget lang ventetid, da en anden dansk gruppe, som skulle afhentes samtidig med os, havde problemer med voucher til hotel. Da vi så endelig kom til hotellet ved ca. 22-tiden viste det sig, at der kun

var eet værelse til os 4. Resultatet blev, at Flemming og jeg efter nogen ventetid blev afhentet af en taxa og ca. kl. 23 var vi installeret i et andet hotel, som var helt OK. Da vi ikke var blevet beværtet af Air Canada på turen mellem Toronto og Havana, var vi meget sultne, og Flemming og jeg fandt en hyggelig fortovsrestaurant til 2 x enchilladas. Det var helt fint at kunne sidde udendørs sidst i februar ved halv tolv tiden og spise varm mad i korte ærmer. Det tog os ikke lang tid at falde i søvn efter den lange rejse og med de 6 timers tidsforskel var kl. jo næsten 6 morgen dansk tid.

Merete: Bent og jeg blev installeret på værelse 206, og vi blev ret hurtigt enige om, at sulten plagede os temmelig meget, så derfor spadserede vi ud i gaden og fandt snart et hyggeligt sted, Patio Amarillo, men det var dyrt og vi skulle ikke have et stort måltid inden sengetid. I stedet for et stort måltid kunne vi få en sandwich med en øl og en mojito. Der var et orkester, som spillede, og nu ville de lige sælge os en CD, men nej. Derefter gik vi hen for at finde Kjesten og Flemmings hotel og deres spisested, men vi havde ikke heldet med os, så i stedet gik vi hjem til vores hotel, hvor vi hurtigt faldt i søvn efter dagens oplevelser.

Mandag d. 27. februar 2012..

Kjesten: Vi fik en let morgenmad i gårdhaven i selskab af en påfugl, som jeg havde hørt flere gange om natten. Den og så 5-6 nymfeparakitter larmede ret godt ved mindste anledning. Morgenmaden bestod af lidt frugt (ananas, melon og guyana), omelet med ost og en god kop stærk kaffe – samt meget tørt brød. – Vi bestilte en taxi for at komme tilbage til det oprindelige hotel, men den kom aldrig. I ventetiden kunne vi vist have taget turen til fods flere gange. Vi fandt en taxi, så vi ikke skulle slæbe bagagen. Netop tilbage på hotellet blev vi mødt af Bent og Merete, og så var der ellers dømt sightseeing i taxa (se senere i Bents fortælling fra i dag).

Bent: Vi fik en god nats søvn, var kun vågen et par gange, af telefonen, først en påmindelse om mandagsmøde i TDC, senere et par sms'er fra Kjesten som uvist af hvilken grund først læser beskeder midt om natten. Lidt i syv kunne vi høre høj vedvarende tale på gaden udenfor. Vi kiggede ud og kunne først ikke få øje på, hvor talen kom fra, men tæt på var den. Det viste sig at være en gammel dame som stod på sin balkon på anden etage, og hun brægede højlydt, måske en gentagelse af Fidels sidste revolutionstale eller blot nogle formaninger til manden der gik nedenfor og fejede gaden. Morgenmaden virkede lidt spartansk på flere måder, hele spisesalen var fyldt med gæster, så der var først ikke plads til os. Selve serveringen var også mangelfuld, til trods for der nok var en tjener til hvert bord. Men vi fik da lidt kaffe og the, noget frisk frugt og toast brød. Da vi havde siddet længe nok, og de øvrige gæster næsten var brudt op, så kom der en tjener hen og spurgte os hvad vi ønskede. Så kunne han også byde på noget omelet. Vi havde forhørt os ved receptionen på hotellet, om det var muligt at få en guidet rundtur i Havana denne formiddag. Det var da muligt, den nationale turistguide ville møde kl. 08:30, men hun dukkede ikke op, hurtigt fik vi dog at vide at hun havde ringet, og hendes barn var sygt, så vi skulle ikke forvente hende i dag. I stedet entrerede hotellet med taxichauffør som til fast timepris ville køre os rundt i byen og gøre holdt ved alle de obligatoriske steder og desuden vise steder, vi måtte ønske. Det viste sig at blive en god oplevelse, han var dygtig til at fortælle og fandt lynhurtigt ud af, hvad der interesserede os. Første stop blev det nationale hotel, et sted vi aldrig havde drømt at holde ind ved. Der var en masse kultur forbundet med det, masser af prominente personer havde boet der, bl.a. Al Capone. Det lå smukt med fantastisk udsigt til havet. I dag var der cigarfestival, så terrassen var fyldt med gæster, der tydeligvis så ud til at hygge sig med store cigarer og tilhørende rom.

Vi fik det store foredrag om de 8 forskellige nummerplader som cubanerne anvender på bilerne. Gul farve til almindelige borgere, blå til taxier, rød til udlejnings biler, grøn til militær og så nogle farver til diplomater, ministre og andet godtfolk. Politiet var uden for nummer, deres biler har nemlig ikke nummerplade, men blot at nummer malet med sort.

Vi kørte ad Malecon, den store vej langs kysten, og La Rampa, to gader hvor aftenlivet er intenst. Vi kom også forbi et stort hus som var bygget til den dreng som mistede sine forældre under flugt til USA, og som efter meget omfattende politiske og diplomatiske udredninger blev tilbageleveret til Cuba. En tvist som vist kun efterlod det cubanske styre som vinder.

Vi spurgte chaufføren efter den tidligere bank, som vi i aviserne derhjemme fornyligt læste, at Asger Jorn havde dekoreret. Det kendte han ikke noget til, vi kørte lidt rundt på grundlag af en unøjagtig adresse oplysning, Kjesten havde der hjemme fra. Men chaufføren var ikke rådvild, han ville gerne hjælpe, og var sikker på, at vi senere på turen kom til en som kunne bringe syn for sagen.

I ambassade kvarteret holdt vi ved en lille have med Havei træer, nogle højest besynderlige vækster som vist kun lader sig beskrive med et foto.

Havei træer

Så kørte vi hen til en lille skov, hvor træerne var behæftede med nogle lian-lignende gevækster. Vi gik ned til floden Almendares, hvor vi så 2 gribbe og en silkehejre. Tilbageturen til byen gik via den store kirkegård på 56 hektarer og revolutionspladsen med den over 100 meter Jose Marti mindesøjle.

Derfra kørte vi ind mod den gamle bymidte. Vores guide ville vise en meget speciel cubansk kunstners værksted og udstilling. Både fordi han fandt det specielt, men også fordi, han mente kunstneren bestemt måtte vide noget om Asger Jorns dekorationer i Havana. Og ganske rigtigt, den cubanske kunstner Salvador Gonzales kendte meget til Asger Jorn, og kunne også fortælle nøjagtigt, hvor den tidligere bankbygning ligger. Vores guide grinede, da det gik op for ham, at han selv boede omkring en fire huse fra de berømte billeder. Så det gik nemt med at finde frem, og med hilsen fra den cubanske kunstner gik dørene straks op

til kontorbygningen, som i dag rummer historisk arkiv. En ung kunststuderende i arkivet viste os rundt og var vældig optaget af at omtale Ole Sohn, som har været behjælpelig med at fremskaffe dansk støtte til vedligeholdelse af Asger Jorns mesterstykker. Historien er den at Asger Jorn deltog i en konference på stedet i 1966, og øjensynligt kedede sig bravt. På hans foranledning lykkedes det at fremskaffe nogle materialer til at male med, og så blev væggene ellers forskønnet. Ikke hans bedste værker, men med pud-sigheden som baggrund et besøg værd. Det tog også kun Jorn 2 uger at male værkerne.

Asger Jorn billede

En sjov og spændende oplevelse rigere kørte vi ind i hjertet af den gamle del af Havana, hvor guiden blandt andet sluttede med at vise os den store Capitol bygning, som vi desværre måtte nøjes med at betragte ude-fra, da den er under restaurering. Vi var efterhånden blevet sultne og mætte af indtryk, så vi aftalte med chaufføren, at vi gerne ville stoppe rundvisningen og blive læsset af ved en frokostrestaurant. Sandsynligvis viste han os ind til et familiemedlem eller lignende, men det kan ikke diskuteres at restauranten Moneda Cubana bød på en meget flot udsigt over havneindløbet til Havana og mod de to store fort som er placeret på modsatte side. Vi så et par fregat fugle.

Efter frokost gik vi til domkirken, men vi blev hurtigt enige om at gå tilbage til hotellet og holde en lille siesta. En temperatur på ca. 30 grader og en meget høj luftfugtighed gjorde kombineret med den netop overståede rejse os noget træt i koderne, så en lille hvilepause var tiltrængt. Den nærværende beretning for mandagen fandt så sin begyndelse.

Efter den lille pause, drog vi på farten igen, men nu til fods. Vi var blandt andet igen helt henne ved Capitol-bygningen og den lille gruppe forskellige træer i parken Fraternidad, som er fremkommet ved bidrag fra mange forskellige lande, ifm en konference, som blev afholdt for adskillige år siden. Vi nød et par kopper saft og Tukola (nej, jeg har ikke stavet forkert, Tukola er Cubansk cola) og en øl på Vieje pladsen, byens gamle torv, som nu med tilskud fra Unesco er under opfriskning. Vi fortsatte med lidt langsommere tempo og sluttede byturen af kl. 18:00 og gik på værelserne med aftale om snarest at mødes for at gå ud at spise, ikke noget stort, men blot lidt til vedligeholdelse.

Vi spiste sandwich på gårdsdagens restaurant Patio Amarillo, nu med levende musik, og efter en kort præcisering til tjeneren også mad til alle fire. Bagefter nød vi en mojito- og traskede den korte vej tilbage til hotellet.

Dagens sidste arrangement, var billedefremvisning og et enkelt glas rødvin, det smagte og lignede mere sherry på værelse 206.

Tirsdag d.28. februar 2012.

Merete: I nat blev vi vækket ved 4-tiden af telefonen, men eftersom det var et ukendt nr. og fra England, blev det afvist. Det viste sig, at Kjesten også havde fået et lignende opkald + et par stykker til, underligt. Kl. 9. var vi klar til en tur til fortet, efter at frugt og omelet var blevet indtaget i morgenmadsrestauranten. Vi gik ned til vandet, hvor vi så nogle fiske, og en gammel mand stod og vaskede tøj i havvand mellem stenene.

Castillo de los Tres Reyes del Morro flankeret af forventningsfulde turister.

Herefter gik vi hen og forsøgte at praje en taxa. Der kom flere af de gamle dollargrin, men vi ville gerne have en alm. taxa. Vi blev kørt op til Castillo de los Tres Reyes del Morro i hurtig fart, kun 5 CUC. Vi gik mod fortet og her mødte vi for første gang en hel masse turist boder, sjovt at kigge, men ikke noget af værdi til at tage med hjem til samlingen. Fortet blev påbegyndt i 1589 og skulle sammen med søsterborgen, La Punta, på den anden side af kanalen sætte fjendtlige skibe i stor krydsild med de mange kanoner. Dog lykkedes det englænderne at indtage borgen i 1762 ved at invadere fra landsiden. Vi så billeder af Christoffer Columbus og hans skibe, som kom hertil i 1592. Bent, Flemming og jeg havde løst billet til at traske de 117 trin op i Fyrtårnet for at forevige den meget smukke udsigt over Havanna. Kjesten slappede af nedenfor og da jeg kom ned, så jeg hun havde selskab af et sjovt lille firben med en krølle på halen. Desuden var et stort skib med containere fra Hamburg på vej ind i havneindløbet med hjælp fra en lodsbåd.

Det lille firben med krølle på halen.

Herefter travede vi videre og kom forbi mange spændende træer og planter som lige måtte fotograferes. Vi kiggede på Fortaleza de San Carlos de la Cabana. Det er det største og dyreste fæstningsanlæg som spanierne har opført i Amerika. Men efter et kort kig valgte vi at gå videre, da vi ville se hvor Che Guevara havde haft sin kommandocentral. På vejen kom vi forbi en frugtbod, og inden vi fik set os om, havde manden i borden skrælet 4 bananer til os, og så fik han lige et par håndører. Vi nåede langt om længe hen til Casa del Che en la Cabana. Her havde Che og hans kolonne haft deres arbejdskontorer. Che er en stor kulturhelt her, og der er plakater og slogans af og med ham alle vegne. Pludselig blev jeg svimmel, og da Bent ville finde et toilet til mig, skvattede han og fik en lille skramme, men kameraet skete der heldigvis ikke noget med. Vi lærte hurtigt at kigge efter hvor vi gik, da veje og fortove er meget bulede og hullede. Toilettet kunne ikke skylle ud, nå, men det var der folk til. Der var en vagt el. lign, der hurtigt fik skaffet os en privat taxa, og så måtte vi 4 klemme os sammen og holde godt fast i hinanden på turen tilbage til byen. Vi gav chaufføren 5 CUC, men han ville have 10, hvilket vi ikke forstod, og så gik vi tilbage til hotellet, hvor vi tog et kort hvil, mens jeg lige hvilede vaskede Bent vores bluser, så vi har lidt rent tøj igen.

Trængsel på bagsædet.

Frokosten indtog vi på Bar el Portal på pladsen foran Katedralen med alskens folkeliv: damer med store cigarer, sandsigersker, musikere, dansere mm. Herefter travede vi rundt i de spændende gader, og vi var inde at kigge et marked med ting af kokosnødder, muslingeskaller mm. Måske ideer til børnene i skolen. Også gamle godt brugte lastbiler så vi på vores travetur. Vi kom forbi Hemmingways Bar, La Floridita, men der lugtede fælt af spiritus, så det skal være senere, vi skal derind. Vi mødte en familie med en kæmpe stor fødselsdagslagkage, og børnene syntes det var vældig spændende at se billeder af kagen og sig selv. Når man bevæger sig lidt udenfor turist gaderne, er det nogle andre og mere sørgelige forhold der møder en. Efterhånden trængte vi til at komme forbi Chokolade museet for at smage en kop af den gode tykke chokolade med vanilla og kanel, hertil fik vi et par citronsmåkager og et lille stykke nylavet chokolade. På vej tilbage til hotellet ville vi lige have købt en ny forsyning af vand og her kom en ung pige/mor og spurgte, om vi ville købe noget mælk til hendes baby. Flemming forbarmede sig over hende og købte 4 poser mælkepulver. Nu blev det tid at gå hjem på hotellet i Atriumgården for at skrive dagens beretning, mens vi fik lidt vand og et par stykker lakrids at sunde os på.

Jeg fik taget et par billeder fra genboens tag, hvor der voksede kaktusser og sukkulenter i tagrenden + på tagstenene, meget pudsigt.

Ved 18.30 tiden gik vi lidt ind i byen, hvor vi havde set en hyggelig restaurant, Imprenta, hvor vi valgte at gå ind for at spise. Tjeneren begyndte at spørge om, hvilken drink vi ville have, men vi fik da gjort ham begribeligt at vi gerne ville have noget at spise. Ganske vist var vi de første gæster i restauranten, og ja, de spiser noget senere her. Kjesten og Flemming fik en flot anrettet fisk, mens vi fik store rejer med ris og grøntsager. Dertil fik jeg en lækker limonade, mens resten af rejseholdet fik øl. Lidt før 20 begav vi os på vej mod Hemmingways bar. På vejen dertil fik Flemming pludselig travlt i modsat retning, da han opdagede nogle bekendte fra flyet + hans fortid. Kort før vi nåede Hemmingways Bar, Floridita, gik alt lys i byen ud. Der blev lige lidt kaos. Vi var tæt på baren, men vi kunne ikke få lov at komme ind, da de havde travlt med at finde stearinlys frem. Efter en kort ventetid kom vi ind i den mørke bar. Bent og Flemming havde travlt med at få taget nogle gode billeder, både af Hemmingways statue ved baren og af orkesteret. Vi fik serveret en daiquiri, som var en af Hemmingways favorit drinks. Efter en god halv time og en god drink i mørke omgivelser, begav vi os på vej hjem til hotellet. En af musikerne sagde, at det med mørklægningen var typisk for Cuba. Heldigvis kom strømmen igen, lige før vi ankom til hotellet. Kort tid efter vi kom hjem hørte vi kanonslaget kl. 21 fra fortet. Tidligere var det signal om, at det var sengetid.

Så var der billedfremvisning og en lille kop rødvin (nok mest sangriaagtig), og så tidligt i seng efter dagens mange oplevelser. Fødderne var også meget trætte og ikke vant til sandaler, resultat: et par små vabler.

La Floridita, Hemmingway var en "stor mand" i Havana .

Onsdag d. 29. februar 2012.

Kjesten: Denne dag betød afsked med Havana. – Efter morgenmad, som faktisk var noget mere effektiv fra personalets side end de første dage, kørte Bent og Flemming i taxa til biludlejningsfirmaet Rex (som er etableret af et par danskere) armeret med pas, papirer, kort, GPS og kamera til dokumentation af diverse fejl og mangler på bilen. Imens tog Merete og jeg os af den sidste pakning og lidt postkortskrivning. Merete fik for øvrigt opklaret mysteriet om det telefonnummer, der gentagne gange de sidste par dage havde ringet til os begge – midt om natten. Jeg havde af pekuniære årsager ikke ønsket at tage telefonen, men Merete var blevet nysgerrig. Opkaldet så ud til at komme fra England, men det var såmænd bare LOF Viborg, der aflyste spansk-undervisning denne onsdag. Ca. halv elleve var bilen pakket - til bristepunktet – og vi skulle nu finde ud af Havana. Bent havde medbragt sin GPS - og heldigvis snakkede den dansk. Vores taxaguide havde anbefalet os at besøge Las Terrazes, så det første mål blev sat.

Rex var kommet med nogle enkelte direktiver: Tag aldrig ukendte personer med i bilen! Hvis der opstår problemer med bilen, lad aldrig nogen reparere bilen, før vi har kontaktet Rex via nødtelefonnummeret. Ved parkering anbefales overvågning mod betaling. Hvis politiet stopper os for at have kørt for stærkt, skal det anføres på en kopi af lejekontrakten, så vil Rex afregne med politiet. Har vi ikke dette papir med retur, skal vi betale 50 CUC. Inden vi forlod Havana, måtte vi omkring Rex, da vi ikke kunne lide den lysende røde lampe. Problemet var vist nok, og vi håber det passer, at der manglede luft i eet af dækkene. Km-tælleren stod på 148.646. Vi kørte derefter gennem det rige kvarter med de mange ambassader ud ad Havana, og vi fandt ud af, at det ville være smart at bruge air-conditioning i stedet for den cubanske måde med vinduerne rullet ned. For udstødningsosen omkring os var bare PUHA. Efter kort kørsel fik Bent afprøvet hornet, som jo ofte bruges som venlig advarsel i trafikken.

Kl. 11.15 kørte vi ind på autopistaen, men den har en lidt anden status end vores motorvej. I tilfældig orden nævnes de andre trafikanter, vi mødte: hestevogne, oksekærrer, oksespand ført af et par bønder, æseltrukne kærre, cyklende, gående, motorvejs sælgere (en gadesælger på motorvej), traktor i modgående retning i vort spor. Trods fartgrænse på 90 følte Bent sig overhovedet ikke fristet til at køre hurtigere end max 80. På et tidspunkt blev vejen dog lidt bedre. Bent kunne konstatere, at dagens vejr var perfekt til svæveflyvning. Nu han ikke kunne have glæde af det, var vejret helt klart til gavn for de utroligt mange gåsegribbe. Af andre fugle på vejen så vi ud over gribbene ikke andre end silkehejrer, før vi kom til orkidehaven. Langs vejen voksede nogle træer med meget smukke store orange blomster. Nu vi havde set den store variation af trafikanter, mente vi nok, vi kunne tillade os at stoppe op for at tage billeder af dem. På dagens tur kan vi med sikkerhed sige, at vi har set følgende vegetationer langs vejene: sukkerrør, kokospalmer, dadelpalmer, kaffeplanter, majs, tobak, ris og bananer. Derudover nogle meget høje palmer, kongepalmer, og nogle andre flotte palmer, der så gravide ud. I øvrigt så vi utroligt mange kratagtige vegetationer.

Efter frakørsel mod Las Terrazas kørte vi gennem landsbyen Cabaybo – med meget rød jord. Nu var vi virkelig kommet ud på landet. Her så absolut ikke ud til at være meget rigdom til stede, men smukke blomster som f.eks. engletrompeter var at se overalt. Jeg havde før afrejse til Cuba læst om, at de fattige benytter en speciel billig form for bustransport, en lastbil, hvor man står op på ladet; havde været skeptisk om det virkelig fandtes, men jo vi så flere udgaver. Først i denne landsby en fyldt lastbil dog med presenning over ladet, som blev fyldt med yderligere passagerer. Senere så vi andre lastbiler med stående passagerer – uden presenning. Også skolebørn blev transporteret i noget lignende: f.eks. stående på en ladvogn hægtet på en traktor! Her i landsbyen fik vi taget billede af en smuk oksekærre.

Las Terrazas blev opgivet. Vi skulle betale 4 x 4 CUC (ca. 100 kr.) for at komme ind i byen, som er en form for øko-landsby med forsøg på at opnå balance mellem udvikling og natur. Da vi ikke havde tid til at udnytte de mange kreative muligheder for svømning etc., opgav vi at besøge denne by og kørte videre mod Soroa. Den unge mand, som fortalte om byens muligheder og om betalingen, var bevæbnet med pistol og patroner i sit bælte, så vi forsøgte os ikke med snyd! Efter en kort strækning på motorvejen blev vi vinket ind til siden. En sikkerhedsmand skulle lige kigge os lidt an, og vi var vist blot sagesløse turister, så vi fik lov at køre videre. Da vi skulle dreje af mod Soroa, blev vi igen vinket ind til siden, denne gang af en ung mand, der sagde han var "security", og han ville bede os om at tage en ung mand med til Soroa, da han havde tekniske problemer med bil. Det var vist én af de situationer, vi var blevet advaret imod, så vi sagde blot nej, og så fik vi lov at køre videre.

Ankomst til Soroa orkidepark. Da vi ønskede at have kamera med, måtte vi betale ekstra. Hvem ønsker ikke sit kamera med i en orkidepark. Nu vidste vi jo nok, at sæsonen ikke var perfekt til at kunne se alle orkideer blomstre. Det var faktisk kun i en form for drivhus, vi så de fleste blomstrende orkideer, men de var til gengæld også flotte. I den store anlagte have i et bakket terræn så vi for øvrigt rigtigt mange andre flotte blomstrende planter. Især mange af dem vi i Danmark har i potteplanter. Inde i haven havde vi mulighed for at købe kokosnødder, der lige fik kappet toppen af og stukket et sugerør ned i et hul for 2 CUC pr.stk. Muligvis betalte vi overpris, men det smagte forjættende dejligt og var meget lækende. Vi så nogle flotte spætter og sorte fugle a la solsorte blot med en sjov strittende hale.

Kokosnødder og andre nødder i Soroa Orquideario.

Orkidehaven var opført til minde om botanikeren Thomas Phillepe Gamacho, som mistede sin datter i barselsseng. Det er en af klodens største samling af orkideer. Nær orkidehaven var en restaurant, og da klokken nærmede sig halv tre, var det vist tid til opfyldning. Hyggeligt sted med hyggelig betjening. Og et par sultne hunde, som vi jo ikke kunne lade være med at fodre. – Ved siden af restauranten er der et vandfald. Vi måtte betale 3 CUC pr. person for at tilbagelægge ca. 250 m for at komme til et vandfald, der på denne tid af året blot var et lille vandløb. – Dette må siges at være turistfælde nr. 1 på turen.

På vejen fra Soroa til Vinales så vi flere markafbrændinger. Der hvor marken var blevet kølet af, var der hundreder af silkehejrer. Gad vist om de fandt grillede insekter. For øvrigt så vi også flere brokonstruktioner hen over motorvejen, som ikke var forbundet med noget vejnet. Min teori er, at man havde gang i konstruktion af broer på et tidspunkt, og at det var blevet besluttet at der med visse mellemrum skulle være broer over motorvejen. De blev etableret, men vejnettet til forbindelse er endnu ikke blevet sat i værk.

Hotellet i Vinales var ganske fint med en smuk beliggenhed. Vores værelser har en utrolig udsigt. Der var mulighed for at spise en international buffet på hotellet til 10 CUC per person. Vi kørte dog ned i byen og i et mere originalt Cuba-miljø (med høje stemmeføringer og meget musik) fik vi stegt kylling med tilbehør, drikkevarer samt 1 flaske hvid rom, 1½ l cola til ca. 32 CUC. – Den hyggelig aften blev igen afsluttet med en forsamling omkring computeren til at gennemse dagens høst af billeder.

For øvrigt mødte vi igen den gruppe af 10 danskere, som vi var ankommet med til Havana. De bor på det samme hotel på samme etage, og pænt sagt gør de hverken Danmark eller Jylland ære!! Der skulle absolut kommunikeres tværs over alle de mange altaner, så vi kunne sagtens følge med i deres gøren og laden.

Torsdag d. 1. marts 2012

Udsigt fra hotel Los Jasmynes i Vinales.

Bent: Vi vågnede ved hanegal, det er cirka samme tid på landet som i Havana. Der var trængsel ved morgenmaden, men nogle gæster rejste sig lige da vi kom, så vi fik da et bord lige ved den åbne terrassedør med udsigt over den smukke dal. De mærkelige bjerge som rejser sig lige fra den flade jord, finder vist kun deres lige i USA. Morgenmaden var buffet, det var dejligt. Der var masser af frugt, brød og lune lækkerier. Efter morgenmaden gjorde vi klar til dagens lille udflugt. Første stop var kun et par kilometer fra hotellet, vi holdt ind i siden af vejen for at fotografere en tobaksmark. Tobaksbonden vinkede til os, vi var velkomne til at komme ind at se hans tørrerum. Vi duftede til de friske planter, de lugter absolut ikke af noget. Men når bladene hænges til tørre, starter processen. De tørrede blade duftede kraftigt. Bonden viste os, hvordan man rullede en cigar, og i løbet af et par minutter var den fiks og færdig. Vi fik den med os, spændende hvem der bliver begavet med den, når vi kommer hjem. Bladstrengen blev for øvrigt fjernet, heri sidder

nikotinen.

Vi stoppede i Vinales, og gik en tur på hovedgaden, vi så en masse handlende, der ser ikke ud til at være mange varer i butikkerne, og enkelte steder stod de lokale i kø udenfor. Vi fik købt nogle postkort. Da vi kom tilbage til bilen, var der opstået tumult. En bus var trillet op på fortovet, havde snittet et par biler og kvadret nogle cykler. Der var blot en bil i mellem vores og bussen. Pyha, vi skyndte os at flytte vores bil væk.

Cueva del Indio

Så kørte vi hen til Cueva del Indio (indianerhulen), nogle underjordiske huler. De indfødte brugte dem som gravkamre og som skjulesteder, da spanierne erobrede øen. Hulerne er af kalksten, og man kan gå ned til en underjordisk flod, via hvilken man kan sejle ud af hulen igen. Undervejs ud fik vi anvist flere billeder som var måske naturligt formet eller tilvirket på klippevæggene, bla. en søhest og en fisk. Udenfor så vi en bøffel blive vasket, den stod ude i floden, og ejeren stod i vandet ved siden af og skrubbede den. Lidt senere så vi turister "ride" på bøflen, derfor den energiske vask.

Så fortsatte vi helt ud til nordkysten, til et lille fiskerleje, Puerto Esperanzo. Det var ikke nemt at se fiskebådene, hele området ned til bådene var hegnet ind, øv. Måske der er en dybere årsag til indhegningen, ingen som ikke skal ernære sig med fiskeriet skal have adgang til bådene, de kan jo bruges til andet end fiskeri. Der lå en restaurant helt ned til vandet, vi forhørte os, men det var ikke muligt at spise der, men en ung mand forklarede os, at vi da kunne spise hjemme ved hans mor. Vi lod bilen stå, og vovede os med ham, hvor langt vi skulle gå, kunne vi ikke finde ud af, vi var spændt på om det var et vildspor. Den unge mand hilste på flere beboere som vi kom forbi. Efter 5 minutter var vi fremme, og kom ind i en lukket overdækket have/havestue. Den lille restaurant hed Thereza. Vi spurgte til noget let, f.eks. sandwich, men hun lokkede med languster med ris, salat og stegte bananer til 8 CUC. Vi ville ikke have så meget, vi spurgte efter noget mindre. Det forstod hun ikke, og blev ved med at snakke om langusteren. Til sidst nævnte Flemming, at vi ikke ville have noget til 8 CUC, men havde tænkt os noget til 5 CUC. Det forstod hun, så lavede hun languster til 5 CUC. Hvem snyder hvem? Det var et rigtig hyggeligt sted og maden var lækker, stedet kan vi godt anbefale til alle, som måtte komme forbi.

Tak for dejlig mad.

Vi kørte derefter vest på i nærheden af kysten, 25 km. til næste by Santa Lucia. Hold da op, jeg tror det tog mere end en time, aldrig har vi kørt på sådan et "månelandskab". Jeg trøstede mig ved at vores egen bil stod hjemme i Viborg, dette vil jeg kun byde en udlejningsbil. Vi gjorde holdt ved en presenning hvorpå der lå ris som var ved at blive tørret. Vi har set flere mindre rismarker i området. Vel fremme ved Santa Lucia, måtte vi konstatere at det bestemt ikke var et mål at køre efter. Vi så nogle drenge bade ved floden, og et par mænd som kom gående med en kanin (ikke noget stort nummer). Vi trillede videre, nu blev vejen bedre, og for første gang i meget lang tid kom bilen i fjerde gear. Vi gjorde holdt i Minas de Matahambre, en mineby, vi ved endnu ikke hvad de finder op af jorden der. Vi trængte til kaffe og gik hen til et meget undseeligt udsækningssted på gaden lige overfor kirken. Vi droppede kaffen og fik en kop varm kakao i stedet for. De handlede kun med lokale priser, så vi gav 2½ CUC for de fire kopper. Vi ser mange gåsegribbe i Cuba, da nogle stykker sværmede lavt over vejen måtte vi ud og se hvad de lavede. Vi fik nogle gode billeder af dem, og fik øje på en hund som slæbte rundt på en død gris, hvilket måske var målet for fuglenes interesse. Vi sluttede turen af ved Mural de la Prehistoria, nogle kæmpe stærkt farvede klippemalerier, som udmærket lod sig se på lang afstand. Billederne udtrykker noget historisk, og er bestemt ikke præhistoriske som jeg først havde antaget. De er malet i 60erne, foranlediget af Castro og en af Diego de Rivas' unge maleelever, Leovigildo Gonzalez. Malerierne bliver vedligeholdt jævnligt. Vi nappede nogle billeder på afstand, det kostede penge at komme tættere på, men lidt zoom gør underværker. Vi var hjemme godt 17, tidsnok til at Flemming kunne blive dypet i swimmingpoolen, og vi andre kunne få opsamlet lidt af dagens indtryk.

Fredag den 2. marts 2012

Merete: Vi havde gratis morgenvækning af esbjergenserne kl.5.30. Vi stod så op lige godt 6 til den mest fantastiske udsigt over Vinales dalen, hvor disen lå over det meste af landskabet. Morgenmaden blev indtaget kl.7, idet vi havde en lang køretur foran os, ca. 500 km til Trinidad. Kjesten og Flemming havde haft "besøg" af en lille løvfrø på badeværelset i løbet af natten og morgenen.

Km tælleren stod på 148.977 og vi var klar til afgang fra hotel Jazminaz kl 8, efter at vi havde fået fotograferet de sidste flotte blomster. På Autopistaen så vi pludselig en hel flok cykelryttere, ja, vi har set mange sjo-

ve køretøjer på motorvejene. Vi kom forbi mange tobaksmarker med tobak til tørring. Et sted gik nogle arbejdere og slog græsset i grøftekanterne med en machete, og så kom det på en hestevogn for at blive transporteret et andet sted hen. Alle vegne går der høns, køer, geder, får, heste og grise i vejkanterne. På et tidspunkt observerede jeg en grønthøster køre på en mark, det var noget avanceret i forhold til hvad vi ellers har set. På vejene ser vi også rigtig mange Cuba-blå biler. I Havanna, nær Lenin Parken, fik vi benzin for 67 CUC. Kineserne hjælper med renovering af Parken. De har også sendt en hel del turistbusser hertil, men ingen reservedele, så.....

Vi kørte en del af turen på Autopista National, også kaldet A1. Vi kom også forbi nogle store frugtplantager på begge sider af vejen, men vi kunne ikke finde frem til hvilke frugter det drejede sig om.

Vi drejede mod Australia, og her spiste vi 4 sandwiches på en fortovscafe. En af dem der serverede arbejdede på krokodillefarmen ikke så langt derfra, så da vi var færdige med at spise ville han gerne have et lift for at ville vise os krokodillerne, men det afviste vi. Da vi spiste, mødte vi et par piger fra henholdsvis Australien og Bayern, som rejste sammen, og vi fik en hyggelig sludder. Vi kørte videre til Criadero de Crocodilles la Boca, krokodillefarmen. Her var der krokodiller i alle størrelser, de opdrættes på farmen og sættes ud i mangroven, når de er 7 år. Det var muligt at få en "dille" på 4 år om halsen, dog skal lige nævnes at den havde en snor om munden. Vi var så heldige at se dem blive fodret med fisk. Der var en vis rangorden blandt krokodillerne. Det var ellers ret svært at få øje på de store bæster som lå og soled sig og de som skjulte sig i vandet. Efter at have kigget en times tid kørte vi videre mod Playa Larga, og på denne strækning så vi en masse mindesmærker for Cubanere dræbt i krigen 1961.

Cubanske krokodiller.

Ved Playa Giron kom vi forbi museet der rummer tanks, fly, våben mm, som stammer fra det blodige slag i 1961 ved Svinebugten under sammenstødet med CIA trænedede oprørere og cubanske regeringsstyrker. På vejen så vi kaktusser brugt som km sten. Der var også et stort område, hvor der blev dyrket ris, og der var travlhed med at plante nye planter. Efterhånden som vi nærmede os Trinidad, så vi flere sukkerrørsmarker og et par fabrikker. Vi kom også forbi en botanisk have, som vi vil besøge en af dagene. Lidt før Trinidad blev vi stoppet ved et kontrolpunkt, hvor vi fik fortalt en masse, men vi forstod kun noget om ikke at køre for tæt. Lidt senere kom vi forbi noget vejarbejde, så det har garanteret været det, vi blev fortalt om. Ca. 17.45 ankom vi ad snørklede og stenbelagte gader til vores Casa Particulares ved Sara Sanjuan Alvarez i

Trinidad. Efter papirarbejdet trængte vi til et bad, inden vi ved 19.30 tiden af Sara fik serveret et lækkert måltid bestående af rejer, ris, bønner, salat og stegte bananer. Bagefter gik vi ud i byen, hvor vi gik hen til Casa Musica, hvor vi nød en mojito mens vi lyttede til cubansk musik. Derefter gik vi hjem til billedfremvisning, og så lidt tidligt i seng efter en god dags oplevelser.

Aftensmad hos Sara Sanjuan Alvarez

Det skal lige nævnes, at 1 CUC er ca. 6 dkr.

Kærlig hilsen

Kjesten, Flemming, Merete og Bent

Vores rute markeret med grønt, vi slingrer en smule, det skyldes de mange huller i vejene.